

Sygn. akt IX Ka 1403/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Chałoński (spr.)

Sędziowie: SSO Artur Polut

SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: starszy protokolant sądowy Anna Wołowiec - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2014 roku

sprawy **P. Ś.**

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 16 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 631/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego P. Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1403/14

UZASADNIENIE

P. Ś. oskarżony został o to, że w dniu 28 sierpnia 2013r. w N. gm. (...) woj. (...) w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny - samochód osobowy m-ki V. (...) o nr rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości - 0,79 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014r. sygn. akt II K 631/13 orzekł co następuje;

I. uznał oskarżonego P. Ś. za winnego tego, że w dniu 28 sierpnia 2013r. w N. gm. (...) woj. (...) w ruchu lądowym prowadził pojazd mechaniczny - samochód osobowy m-ki V. (...) o nr rej (...) będąc w stanie nietrzeźwości, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 63 § 2 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 28 sierpnia 2013r.;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniach 28 i 29 sierpnia 2013r., przy czym przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom .dziennym grzywny, uznał grzywnę za wykonaną w rozmiarze 4 stawek dziennych;

V. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych;

VI. na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 póź. 223) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 325,14 złotych i opłatę w kwocie 160 złotych.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego. Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w całości. W oparciu o art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a to Zarządzenia nr 496 Komendanta Głównego Policji z dnia 25.05.2004 roku (Dz. Urz. KGP. 04.9.40, z późn. zm.), w szczególności w zakresie dotyczącym czasu badania alkotestem P. Ś. (§3) i dokumentacji tegoż badania (§5),

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść, a to: a) art. 4 kpk poprzez naruszenie zasady obiektywizmu obowiązującej w procesie karnym, a w szczególności na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego tj. jego wyjaśnień, - częściowo - opinii biegłego toksykologa, a także dokumentów zalegających w aktach a związanych z pomiarem zawartości alkoholu w organizmie P. Ś.,

b) art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, przy czym wiążą się one z kwestią zawartości alkoholu w organizmie P. Ś., a wynikają z jego wyjaśnień, zeznań świadków, opinii biegłego i dokumentów dotyczących samego badania alkotestem,

c) art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady w tym przepisie wyrażonej, a w szczególności: na kształtowaniu swojego przekonania na nie wszystkich dowodach przeprowadzonych w sprawie, w szczególności na pominięciu dowodu z wyjaśnień oskarżonego i - częściowo-opinii biegłego toksykologa, a także dokumentów -w szczególności: protokołu zatrzymania P. Ś., pokwitowania wydanego w zamian za zatrzymanie prawa jazdy, ocenę zeznań świadków - P. B. i M. C. (1) - wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i sprzeczności oraz wbrew wskazaniom doświadczenia życiowego,

d) art. 92 kpk i art. 410 kpk poprzez brak przyjęcia za podstawę orzeczenia całokształtu okoliczności ujawnionych w niniejszym postępowaniu karnym, które to okoliczności mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności na pominięciu dowodów z: wyjaśnień oskarżonego i - częściowo - opinii biegłego toksykologa, oraz z dokumentów - w szczególności: protokołu zatrzymania P. Ś., pokwitowania wydanego w zamian za zatrzymanie prawa jazdy,

e) art. 167 kpk poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów z dokumentów, a to: wydruku z pamięci wewnętrznej alkotestu i książki tego urzędnika, notatników służbowych policjantów, na okoliczność: zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego, oraz prawidłowości procedury związanej z przedmiotowym badaniem,

f) art. 366 kpk poprzez niewyjaśnienie przez Przewodniczącego wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności:

- jaki alkohol spożywał oskarżony oraz jakie było jego stężenie

w organizmie P. Ś. - powyższe może mieć wpływ np. na - ewentualny - wymiar - szeroko rozumianej - kary,

- dlaczego w protokole z badania alkotestem nie jest podana przyczyna odmowy złożenia podpisu - w kontekście wyjaśnień oskarżonego i całkowicie odmiennych od nich zeznań świadków wydaje się, iż fakt ten winien być interpretowany na korzyść P. Ś. (poprzez uznanie za wiarygodne treści jego oświadczeń), tym bardziej że przyczyna odmowy podpisu podana przez policjantów na rozprawie wydaje się nie być wiarygodna, gdyż oskarżony podpisał w tym samym czasie m.in. protokół zatrzymania swojej osoby

- dlaczego w akcie oskarżenia - o wyroku nie wspominając -nie ma w ogóle mowy o drugim badaniu alkotestem (przy jednoczesnym powołaniu się na nie w uzasadnieniu orzeczenia),

- co było powodem dwóch nieudanych prób badania alkotestem (o czym wspomina świadek M. C.); w kontekście wyjaśnień oskarżonego, treści opinii biegłego może mieć to istotny wpływ na wynik sprawy, biorąc pod uwagę m.in. prawidłowość procedury badania alkotestem i sam wynik tego badania,

g) art. 413 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk w z art. 7 kpk poprzez sprzeczności i wątpliwości co do kwalifikacji czynu w wyroku i w opisie czynu w tym orzeczeniu i jego uzasadnieniu oraz poprzez brak właściwego wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

który miały wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego

winnym zarzucanego mu czynu, pomimo, że nie pozwala na

to materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie,

a to w szczególności wobec treści wyjaśnień P. Ś., opinii

biegłego oraz sprzeczności i wątpliwości wynikających z zeznań

świadków oraz z dokumentów zgromadzonych w sprawie.

Ponadto, z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, w przypadku nie

uwzględnienia w/wymienionych zarzutów, na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art.

438 pkt 4 kpk, wyrokowi powyższemu zarzucił rażąco niewspółmierność kary

tj. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych w ruchu lądowym, poprzez wymierzenie tego zakazu

niezgodnie z dyrektywami wymiaru kary określonymi w Kodeksie Karnym,

pomimo, że w sprawie występują okoliczności przemawiające za uznaniem,

iż środek z art. 42 kk może być w stosunku do tego oskarżonego znacznie

łagodniejszy.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca oskarżonego na zasadzie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. Ś. od zarzutu aktu oskarżenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Ostatecznie, w przypadku nie uwzględnienia powyższych wniosków, powołując się na zarzut dotyczący „rażącej niewspółmierności kary”, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej środka karnego opisanego w art.

42 kk i orzeczenie w stosunku do oskarżonego P. Ś. jedynie zakazu prowadzenia pojazdów, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy

kategorii (...); ewentualnie - o skrócenie okresu stosowania tego zakazu do jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jawi się jako oczywiście bezzasadna. Oznacza to, że brak jest podstaw do uznania podniesionych w niej zarzutów.

Kontrolna analiza niniejszej sprawy oraz pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż sposób procedowania Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Zgromadzone zostały dowody niezbędne do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Ich ocena dokonana została we wzajemnym powiązaniu. Sąd I instancji precyzyjnie wskazał przyczyny z jakich poszczególne dowody uwzględnił, a innym przymiotu tego odmówił. Ustalenia Sądu Rejonowego są obiektywne i logiczne.

Stwierdzić należy, iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera argumentów dających podstawę do wzruszenia orzeczenia Sądu Rejonowego. Sanowi ona jedynie jednostronną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Ukierunkowana jest na bezwzględne twierdzenie o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego pozostające w całkowitym oderwaniu od potrzeby kompleksowej i we wzajemnym powiązaniu ocen zgromadzonych dowodów.

Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, iż w pełni na wiarę zasługują zeznania funkcjonariuszy policji - P. B. oraz M. C. (1), którzy w sposób jednoznaczny i konsekwentny opisali przebieg zdarzenia będącego przedmiotem osądu.

Jednoznacznie wskazali na osobę oskarżonego P. Ś. jako kierującego pojazdem marki V. (...) jak również opisali okoliczności przeprowadzonej kontroli i badania stanu trzeźwości oskarżonego. Słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, iż brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do ich

obiektywizmu. Świadcowie ci są osobami nie związanymi z oskarżonym. Nie mają motywów, które mogłyby wskazywać na chęć bezpodstawnego obciążenia oskarżonego.

Zasadnie Sąd I instancji odmówił wiary wyjaśnieniom składanym przez

oskarżonego P. Ś. z uwagi na ich sprzeczność z prawidło uznanymi za wiarygodne zeznaniami funkcjonariuszy policji. W sposób trafny Sąd I instancji wskazał na postawę procesową oskarżonego, a mianowicie fakt, iż dopiero w postępowaniu jurysdykcyjnym podał, iż kierował pojazdem po spożyciu słodczy na bazie ajerkoniaku. Lina obrony oskarżonego została prawidłowo zweryfikowana w oparciu o opinię biegłego A. R. i jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy nie ma wątpliwości co do braku jej wiarygodności.

Biegły w sposób jednoznaczny rozwił wszelkie wątpliwości co do twierdzenia podawanego przez oskarżonego o spożyciu słodczy na bazie ajerkoniak jak również okoliczności związanych z badaniem stanu trzeźwości oskarżonego i ujawnionym wynikiem. Biegły dysponujący specjalistyczną wiedzą odniósł się precyzyjnie do kwestii alkoholu zalegającego i wskazał, iż z uwagi na zbyt krótki upływ czasu od zatrzymania do pierwszego pomiaru nie może być on utożsamiany z rzeczywistym stężeniem alkoholu w wydychanym powietrzu o tyle drugi pomiar wątpliwości takich już nie pozostawiał. Odnośnie pierwszego pomiaru biegły wskazał jednak także na niezwykle istotną kwestię a mianowicie fakt, iż badanie oskarżonego przypadało na fazę wchłaniania alkoholu i jego przyrost o 0,19 mg/1 w ciągu 25 minut tj. od pierwszego pomiaru nie budzi wątpliwości. Ponadto biegły w sposób precyzyjny wskazał jakiej ilości wypitego alkoholu odpowiada stężenie alkoholu ujawnione u oskarżonego. Opinia biegłego nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń.

Nie ma także zastrzeżeń co do urządzenia za pomocą którego dokonano pomiaru. Posiadało ono bowiem aktualne świadectwo legalizacji.

Wartość dokonanych pomiarów nie była w żaden sposób graniczna i nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Nie budzą jakichkolwiek wątpliwości protokół zatrzymania ani też protokół badania oskarżonego. Sporządzone zostały bowiem przez funkcjonariuszy policji posiadających w tym zakresie odpowiednie przeszkolenie. Nie budzi wątpliwości fakt odmowy podpisania protokołu badania przez oskarżonego. Oskarżony mógł bowiem odmówić podpisania protokołu badania stanu trzeźwości jednakże fakt ten w żaden sposób nie dyskredytuje prawidłowości jego dokonania. Przy tym zaznaczyć należy, iż zeznający na rozprawie funkcjonariusze policji w sposób zbieżny podali powody odmowy podpisu protokołu przez oskarżonego.

Odnośnie wykonania drugiego pomiaru badania po upływie ponad 15 minut od pierwszego badania zauważyć należy, iż zarządzenie KGP mówi, iż „należy dokonać drugiego pomiaru po upływie 15 minut”. W żaden sposób nie określa, iż nie można przeprowadzić powtórnego badania po upływie ponad 15 minut. Nie można więc w sposób kategoryczny stwierdzić, iż wykonania drugiego badania po upływie 15 minut prowadzi do bezwzględnego naruszenia procedury badania i w sposób negatywny wpływa na dokonanie pomiaru.

Bezpodstawny jest zarzut skarżącego dotyczący obrazu przepisów postępowania poprzez nie ustalenie stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz nie podania w opisie czynu przypisanego oskarżonemu stężenia alkoholu.

Sąd Rejonowy ujawnił na rozprawie wszystkie podlegające odczytaniu dowody zawnioskowane w akcie oskarżenia, w tym protokół badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie to jednoznacznie potwierdziło stan nietrzeźwości oskarżonego. Pierwszy wynik badania wykazał u oskarżonego zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,79 mg/1, kolejny wyniki 0,98 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu.

Okoliczność ta precyzyjnie wskazana została przez Sąd Rejonowy w dokonanych ustaleniach faktycznych. Nadto wskazać należy, iż nie ma wątpliwości co do stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili zdarzenia albowiem, do zdarzenia jak wynika z dokonanych, prawidłowych, ustaleń faktycznych doszło około godziny 22.30, natomiast pierwsze badanie oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone zostało, jak wynika z protokołu tego badania, już o godzinie 22.42. Zaistniały odstęp czasowy w żaden sposób nie nasuwa wątpliwości co do stanu nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu, zważywszy również na fakt, iż stwierdzony u oskarżonego stopień zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu nie był zbliżony do maksymalnie dopuszczalnego, a wręcz przeciwnie znacznie go przekraczał.

Nie ma racji skarżący także w kwestii braku wskazania w opisie czynu przypisanego oskarżonemu stopnia stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu winien zawierać wszystkie elementy mające znaczenie dla dokonania jego prawidłowej kwalifikacji prawnej. Nie może zostać pominięty żaden aspekt zachowania oskarżonego należący do znamion danego przestępstwa. W przedmiotowej sprawie opis czynu przypisanego oskarżonemu P. Ś. wszystkie takie elementy zawiera. Oskarżonemu przypisano czyn polegający na prowadzeniu w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego, samochodu osobowego, w stanie nietrzeźwości.

Stan nietrzeźwości stanowi znamię określające czynność sprawczą. Pojęcie to zostało zdefiniowane w sposób precyzyjny w art. 115 § 16 kk. Tak jak nie jest wymagane przytaczanie w opisie czynu przypisywanego oskarżonemu tej definicji tak i nie jest konieczne podawanie konkretnego ustalonego w przedmiotowej sprawie stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego. Posłużenie się legalną definicją ustawową w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w kontekście prawidłowych ustaleń, w oparciu o ujawniony protokół badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Umieszczenie w opisie czynu informacji dotyczącej konkretnego stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu ma jedynie charakter informacyjny. Jeżeli stężenie alkoholu przekracza dopuszczalny poziom, wskazując na stan nietrzeźwości, to każdorazowe podawanie jego konkretnej wartości nie ma już znaczenia dla kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdza, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. W przedmiotowej sprawie nie można mówić o błędzie w ustaleniach faktycznych. Błąd taki może zaistnieć tylko w przypadku dokonania oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego, bądź też gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy, a więc w sytuacji naruszenia art. 7 kpk. Sytuacja taka nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Ujawniony został całokształt okoliczności sprawy, które w sposób wyczerpujący zostały rozważone przez Sąd Rejonowy. Kompletny materiał dowodowy poddany został wnikliwej analizie która potwierdza sprawstwo oskarżonego. Dokonana przez Sąd Rejonowy wszechstronna analiza przeprowadzonych dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej czy też logicznej.

Nie można również mówić w przedmiotowej sprawie o naruszeniu przez Sąd zasady in dubio pro reo. Wyrażona w art. 5 § 2 kpk zasada nie może ograniczać innej zasady prawa procesowego, a mianowicie zasady swobodnej oceny dowodów. Tak więc rozstrzygać wątpliwości na korzyść oskarżonego należy dopiero w sytuacji kiedy istnieją one po dokonaniu ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów. W przedmiotowej sprawie zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na dokonanie racjonalnej swobodnej oceny dowodów, która to ocena nie rodzi zastrzeżeń, co do istnienia wątpliwości, które należałoby wobec braku możliwości ich wyjaśnienia, rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Niezasadnym jest zarzut obrazy art. 424 § 2 kpk. Uchybienie o charakterze procesowym wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Uzasadnienie wyroku i zawarta w nim analiza, w tym w zakresie jego podstawy prawnej jest bez wątpienia wystarczająca dla dokonania prawidłowej kontroli instancyjnej rozumowania Sądu I instancji przez Sąd Odwoławczy.

Nie można uznać także za zasadny zarzutu rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary.

Na aprobatę Sądu Okręgowego zasługuje wymiar kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego P. Ś.. Jest on adekwatny do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Oskarżony świadomie naruszył dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Stwarzał tym realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Orzeczone wobec oskarżonego kara grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 20 złotych każda swoim stopniem represyjności pozwoli na uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania przy, tym nie pozostanie bez wpływu na kształtowanie świadomości prawnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego w pełni uzasadnione i trafne jest również stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego P. Ś. środków karnych w postaci zakazu prowadzeni wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 300 złotych. Adekwatnie i skutecznie wzmacniają one represję karną oraz wychowawcze oddziaływanie kary. Nie powodują jednocześnie nadmiernej represji karnej, która przewyższałaby stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości czynu. Orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat skutecznie wyeliminuje oskarżonego z ruchu i pozwoli mu na uświadomienie naganności jego zachowania, a jednocześnie zabezpieczy innych uczestników ruchu drogowego. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by przy uwzględnieniu stopnia nietrzeźwości oskarżonego, który kilkakrotnie przekraczał ustawowy próg, orzec wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres minimalny, tj. czas 1 roku.

Nie można uznać za trafione argumentów obrońcy oskarżonego, iż z uwagi na fakt, że oskarżony dopuścił się czynu kierując samochodem osobowym oraz fakt, iż wykonuje pracę jako operator pojazdów budowlanych wystraszające byłoby orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za wyjątkiem pojazdów objętych kategorią prawa jazdy C oraz E.

Należy mieć na uwadze, iż oskarżony dopuszczając się przypisanego mu czynu w sposób rażący naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, o czym świadczy przede wszystkim wysokie, kilkakrotnie przekraczające ustawowy próg, stężenie alkoholu. Swoim zachowaniem oskarżony stwarzał realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

Orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za wyjątkiem pojazdów objętych kategorią prawa jazdy C i E doprowadziłoby do sytuacji, w której oskarżony prezentujący swoją postawą lekceważenie dla norm prawa, a przede wszystkim dla naczelnej zasady nakazującej zachowanie trzeźwości przez kierujących pojazdami uzyskalby możliwość poruszania się pojazdami zaliczanymi do kategorii pojazdów ciężarowych, co w żaden sposób nie zabezpieczałoby innych uczestników ruchu przed zagrożeniem płynącym ze strony oskarżonego. Ponadto wyłączenie z zakaza orzeczonego wobec oskarżonego określonej kategorii pojazdów prowadziłoby do sytuacji, w której orzeczony środek karny nie spełniałby celów zapobiegawczych ani też wychowawczych. W odczuciu oskarżonego jak i w społecznym odbiorze dochodziłoby do przekonania o bezkarności oskarżonego.

Nieuzasadniony jest argument obrońcy oskarżonego, iż orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych pozbawi go możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Należy pamiętać, iż oskarżony musi ponieść konsekwencje swojego postępowania, a powinien konsekwencje te przewidywać. Oskarżony jako osoba młoda i posiadająca wykształcenie blacharza samochodowego ma możliwość podjęcia innej pracy niż dotychczas wykonywana.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 636 § 1 kpk.